

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν εδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα και 'σι, δ' χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εὐμοῦσου Τσελεπῆ
δι τι πολυτέμει σώματα «Ρωμῆου» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον, τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου πρώτη,
γλέντι, φαγοπότι.

Ἑπτακόσα κι' ἔξιντα κι' ἑπτά.
Πανοπούλων λιμέρια δεσπτά.

Πολέμου τέλος
κι' Εἰρήνης μέλος.

Ψάχνουν ἐδῶ, ψάχνουν ἐκεῖ,
σπαθᾶτοι και δικαστικοί.

Ἔστερ' ἀπὸ τόσο βόγγο και μακρόχρονη σφαγή,
ποῦ τοῦ Κροῦγερ και τοῦ Στέιν αἰματόβρεξε τὴ γῆ,
μέσ' ἀπὸ καπνοῦς πολέμων κι' ἀστραποβροντα βαρεσιὰ
μὲ τὰ στέφανά της τῶρα
βγαίν' Εἰρήνη λευκοφόρα,
κι' ἔρχεται νὰ στεφανώσῃ νικητῶν παλληκαριὰ.
Μὰ δὲν 'βρίσκει νικητὰς, μὰ δὲν 'βρίσκει νικημένους,
και τοὺς Ἀγγλοὺς και τοὺς Μπουρς τοὺς κυττᾶ στεφανωμέ-
[vous.]

Ἐστὴν Πάτρα σὲ γυρεύουσε και 'στὴ Βοστίτσα γύρω,
πάνε και 'στὰ Καλάβρυτα νὰ σ' εἴρου, ὀρὲ μῆτρο.

Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμέ,
ἐξέγεροι, παροῦσμέ,
μὲ τὰ πολλὰ τραχάματα κάθε ποδάρη πρῆσκειται,
Πανόπουλο χαλεύουσε, Πανόπουλος δὲν 'βρίσκειται.

Πανόπουλος και Φαδουλῆς
ἐν μέσφ χλόης σφρηγιλῆς.

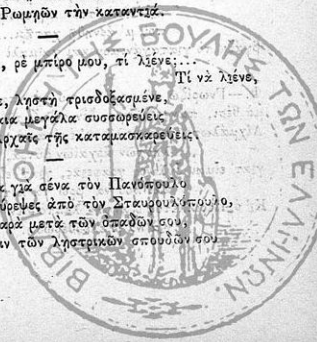
Ἄχ! ποῦ νὰ σ' εἶχα, μάτρη μου, νὰ βλέπης και ν' ἀκοῦς
ἐκεῖνα τ' ἀποσπάσματα και τοὺς δικαστικούς.
Ἄχ! ποῦ νὰ σ' εἶχα ν' ἀκούγες και τόσους κουνενέδες
τί λέν 'στους καφενεῖδες
γιὰ τὴν 'δικὴ σου λεβεντιὰ
και τῶν Ρωμηῶν τὴν κακοτιὰ.

Φ.—Καλῶς σὲ 'βρήκα, ληστήραρε...
Π.— Τί θέλεις ἐδῶ 'πάνω;
Φ.—Νὰ χαιρετήσω και νὰ δῶ τὴν ἀρεντιὰ σου, Πάνο.
Π.—Ὁρὲ τί λῆς, ζωντόβολο και ζῆλινη κεφαλά;
Φ.—Δὲν πρέμεις τὸ τουρέκι μου και τούτη μου τὴν πάλαι;
Φ.—Δὲν σκιάζομαι τὴν πάλαι σου και κόψε με ν' ἀγιάσω.
Π.—Κάτσε λοιπόν... ρὲ σύντροφο, φέρτε νὰ τὸν κεράσω.

Π.—Και δὲν μοῦ λῆς, ρὲ μῆτρο μου, τί λῆνε;...
Φ.—
πολλοὶ σὲ μακαρίζουσε, ληστή τριδοσασμένε,
ποῦ τρώπαις σὲ τρώπαις μεγάλα συστροφίαις
και τῆς περιφρημαῖς Ἄρχις τῆς κατακοκκαρενῆς.

Φ.—Σὲ χαιρετῶ, Πανόπουλε, λεβεντι, παλληκαρί...
γεζὰ σου, μορὲ, ποῦ σ' ἔκουσε τὸν κόμο 'στὸ ποδάρη,
και πηλαλοῦσε νάβρουνε τὸ δόλο σου λιμέρι
Σταυρουλοπούλων κότερα, στρατοὶ, κακοκαπινεροί.

Ἄλλοι 'μιλοῦνε σήμερα γιά σένα τὸν Πανόπουλο
και λέν πως λῆτρα γυρεύεις ἀπὸ τὸν Σταυρουλοπούλο,
νὰ τὰ μοιράσῃς μὲ χαρὰ μετὰ τῶν ὁπαδῶν σου,
και πρὸς τελειοποίησιν τῶν λατρικῶν σπουδῶν σου.

νὰ πῆς 'στὴν Ἑσπερίαν
μὲ πρώτην εὐκαίριαν.

"Ἄλλοι φωνάζουν πῶς τραοὶ γιὰ σένα πλάταις κάνουν,
κ' ἄλλοι πῶς ἐξεπίτηδες ἀκούει δὲν σὲ πιάνουν,
γιὰ νῆδρες μένος ἀσφαλὲς νὰ φύγεις 'στὴν Εὐρώπη
νὰ γίνου κἀπως εὐγενεῖς οἱ γλαστρικοὶ σου τρόποι.

Μὰ λένε κ' ἄλλοι μερικοὶ
πολύξεροι καὶ γνωστικοὶ
πῶς σὲ συντρέχουν, λήσταρχε, βαρβάτοι καλογέροι,
καὶ σὺ μ' ἐκείνους τὸ γλεντᾶς καὶ τρίβεις τὸ πιπέρι.

Π. — "Ἄσε τους νὰ βουρλίζονται... κάτσε νὰ σὲ κεράσω...
μωρδεγαὶ τὸ κεφάλι σου νὰ κόψω σὰν τὸ πράσσο.

Φ. — Κόψε το... τέτοιο καύκαλο ζυλένιο καὶ κουτὸ
ἀδικεῖ εἰς τοὺς ὄμους μου τὸ σέρνω κολλητό.

Π. — "Αἶντε καὶ σοῦ 'γοράτεψε... τέτοιο παλαιοκεφάλι
τί νὰ τὸ κάνω, μπίρο μου!...

Φ. — Γιὰ 'μὲ τιμὴ μεγάλη,
ποῦ γνῶρισα, Πανόπουλε, τὴν ἐξοχότητά σου,
γονατιστὸς σὲ προσκυνῶ καὶ σέρνομαι 'μπροστά σου.

Π. — "Ὅρε τί θέλεις τάχατε καὶ μούλθες ἐδῶ 'πάνω;
'πές μου, κ' εὐθὺς θὰ σοῦ γενοῦν ὅσα ζητᾶς χατήρια...
θέλεις Ἡγούμενο Μονῆς μεγάλης νὰ σὲ κάνω,
νὰ ραχατεύης 'στὸ κελλί, νὰ γδύνης μοναστήρια;

'Ὅρε, σ' ἀρῶς ὑπάλληλος δημόσιος νὰ γένης,
ἀλαταποηκάριος, ταμίας ἢ τελώνης,
καὶ σὰν ζητοῦν λογαριασμὸ ταξεῖδι νὰ πηγαίνης,
ν' ἀνοίγης τῆς χερσούλας σου καὶ νὰ τοὺς φασκελώνης;

'Πές μου τί θέλεις ἀπὸ 'μὲ
καὶ θὰ 'στὸ κάνω, τζερεμὲ.
Γράφω τοῦ δεινὰ Βουλευτῆ,
φτύνω τὰ γένημα τοῦ Μουρτῆ,
γράφω καὶ τοῦ Δεσπότη
καὶ πένρεις θέσι πρώτην.

Μέσ' ἀπὸ τὰ ρουμάνια μου
τὸν κόσμο ροβερίζω,
κ' ἐγὼ μὲ τὰ ροιμάνια μου
παύω καὶ διορίζω.

"Ὅλοι μ' ἀκούνε, μπίρο μου, καὶ μούχουν ἕνα φόβο...
κ' ἄλλοι 'στὸν κακομοῖρη,
ποῦ μ' ἀρνήθη χατήρι...
βγάξω τὸ γαταγάνιμου καὶ χαϊμαλλί τὸν κόβω.

Φ. — Γνωρίζω τὴ μεγάλην σου τὴν παντοδυναμίαν,
μὰ θέσι, παντοδύναμε, δὲν σοῦ ζητῶ καμμία.
Αἰχμάλωτο παρακαλῶ κ' ἐμένα νὰ μὴν πάρῃς,
λυστῶν ἀρχαίων φύτρα,
γιατ' εἶμαι ξύλινος γραφεῖς, γιατ' εἶμαι κασσιδιάρης,
καὶ ποῦ νὰ 'βρῶ τὰ λύτρα;
Κι' ὁ Περικλέτος ὁ κρηνὴν λεπτὸ δὲν θὰ πληρώσῃ
γιὰ νὰ μ' ἐλευθερώσῃ.

Π. — "Ἄς ἔχῃς χάρι, μπουνταλᾶ...
Φ. — Σ' εὐχαριστῶ πολὺ...

Π. — Καὶ πῶς σὲ λένε, ζωντόβολο;
Φ. — Μὲ λένε Φασουλῆ.
Κι' ἐγὼ ποῦ λὶς γονατιστὸς τιμῶ καὶ μεγαλύνω
τὸ μέγα κράτος, ποδοστῆτες ἀπάνω 'στὰ βουάνα...
μοὶ φαίνεσαι καλλίτερος κ' ἀπὸ τὸν Μουζολίνο,
τὸν λήσταρχο τὸν Ἴταλὸ καὶ τὸν μακρονηξ.

Πανόπουλος... φυγίσα μου!... νὰ νόμος καὶ θεσμός...
νὰ δρασὶς, νὰ βελτίωσις, νὰ φόρος, νὰ δασμός.
'Ἐμπρός του πέστετε πρηνεῖς καὶ μὴν τσιλιπουρίζετε...
κούκοι κ' ἀθῶνοι τὸν ἄνθρωπον... νάτος ὁ κλέφτης, νάτος...
μὲ τὸσους κούκοι τὸν Ρωμῆων 'στὰ γέλοχα ξεκαρδίζεσαι,
ποῦ τὴν Βουλὴ κυττάζωντας θερρουν πῶς ἔχουν κράτος.

Χαίρε... τὸ κράτος τὸ τρανὸ
σοῦκ' ἔμπροστά σου στέκει,
κ' ἔχεις παλάτι τὸ βουὸ
καὶ σκέπασμα τὸν οὐρανὸ
κ' ἐλπὶδα τὸ τουφεκί.

Κλέφταις τῶν πόλεων πωλοῦν
ἀνθρώπους σὰν κοπάδια,
τὴ σφώγχα παίξουν καὶ γελοῦν,
ἐδ' ὅμως ἄρματα λαλοῦν
'στ' ἀπάτητα λαγκάδια.

'Ἐγὼ θύλω μόνον ἕνα,
πρῶτῃ δυνάμει κυρία...
πάρε, λήσταρχε, κ' ἐμένα
'στὴ 'δικὴ σου συμμορία.

Δεῦρο γιὰ ληστὴ, ἐμ μπίρο,
καὶ τὸν Φασουλῆ τὸν τσίρο,
νὰ φορᾷ κ' ἐγὼ σιλάχι, νὰ βροντοῦνε τζεραμάτ' μου,
κ' ἀποσπάσματα νὰ τρέχουν νᾶβρουν τὰ πατῆματά μου.

Νᾶχω κ' ἀδελφοπητοῦς
ἀρεντάδες δυνατοῦς,
νὰ τοὺς δένω, νὰ τοὺς λύνω,
νὰ μοῦ κάνουνε ρουσφέτια,
καὶ νὰ τραῶω καὶ νὰ πίνω
μέσ' ἑστὰ πέντε Βιλαέτια.

'Ἐλα πάρε με 'δικό σου,
κάνε με γραμματικὸ σου,
νάμαι φίλος τοῦ Τσελέπη,
νάμαι καὶ τοῦ Πράτσικα...
κ' ἡ 'δικὴ μου φύσις ρέπει
σὲ κλεψιάς καὶ πλιάτσικα.

Μὴν ἀφήσης μὲς 'στὰς πόλεις κ' ἕναν ξύλινο σακάτη,
κάνε με κριτῶν κριτῆ,
κ' ὅπως ἔχει τῆς Ἀγγλίας τὸ περίφημο Παλάτι
τὸν 'δικό του ποιητῆ,
τέτοιοι ἔχε με κ' ἐμένα, σὶρ Πανόπουλε, κοντά σου
γιὰ νὰ ψάλω τῆς ληστείας καὶ τάνδραγαθηματῶ σου.

Και σ' ἐμένα, λήσταρχέ μου, μειδιῶν ἀτένισον,
 τροβαδούρος σου νὰ γίνω, τῆς αὐλῆς σου Τέννισον,
 νὰ γεραῖώ τοὺς Τσουληθδες, τοὺς ληστέαρχους τοῦ καιροῦ μου,
 νὰ φυσῶ καὶ τὴ φλογέρα
 μέσ' στῶν κάμπων τὸν ἀέρα,
 καὶ 'στους ἰσχυροὺς τῶν πλατανῶν νὰ πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.

Π. — Ἄς σοῦ γένη τὸ χατζήρι... σύμβουλο κι' ἐγὼ σὲ πέρνω
 'στὸ 'δικό μου τὸ Κουβέρνο.

Σὲ βαπτίζω σύντροφέ μου καὶ φυγάδιο τσολιζῆ,
 τὸν Πανόπουλο θὰ ξέρης μοναχό σου βασιληζῆ.

Φ. — Σὲ καὶ μόνον θὰ γνωρίζω
 καὶ τὰ δόντια μου θὰ τρίξω.
 Ἄξιός σου θὰ φανῶ,
 καὶ γιὰ λύτρα χονδρικὰ
 οὐ ποτέ καταισχνῶ
 τάρμακα τὰ ληστρικά.

Μόνος καὶ μετὰ πολλῶν
 οὐ ποτέ σ' ἐγκαταλείψω,
 μοῦτρ' ἀργόντων καὶ Βουλῶν
 μὲ τοὺς νόμους σου θὰ τρίψω.

Ἄπ' ὄρεων κορυφὰς
 τὰς μεγάλας σου γραφὰς
 θὰς τὰς στέλλω πρὸς τὰς πόλεις
 τὰς ἐξώλεις καὶ προώλεις.

Νέας δάφνας ἐκ τοῦ βίου τῶν βουνῶν θ' ἀποκομίσω
 καὶ τὰ πάτρια μας ἦθη σὰν ληστής θὰ τὰ τιμῶσω.

Χρυσὸς ἥλιος 'στὰ σιλάχια, 'στὰ τσακπράζια μας θὰ λάμπη,
 θὰ σοῦ πλέκωμε στεφάνια μὲ τῶν πεύκων τὰ κλαδιά,
 κάποτε θὰ τραγουδῶμε καὶ τὸν δόλιο Χαραλάμπη,
 ποῦθελαν νὰ τὸν παντρέψουν... ἄλλα λόγια, βρὲ παιδιά.

Π. — Βάλε τώρα φουστανέλα,
 θὰ σοῦ πᾶν, μπίρο μ', τρέλλα.
 Βάλε φέσι καὶ τσαρούχι καὶ σιλάχι, κουτεντέ,
 γιὰ νὰ γένης αἶντε ντέ.

Γεζὰ χαρά σου, παλληκάρι,
 ποῦ τὸ 'βρήκαμε καὶ τοῦτο!..
 βάρκα, μπίρο μ', τὸ γιογκάρι,
 βάρκα μου καὶ τὸ λαγοῦτο.

Τὴ λερή σου φουστανέλα νὰ τὴν κάνης ἔτσι κι' ἔτσι,
 νὰ 'ξαπλώνεσαι 'στὰ πεύκα καὶ νὰ τρῆς τὸ κοκορέτσι.

Φ. — Ἴδου λοιπόν... κι' ὁ Φασουλῆς τὰ φράγκικα τὰ βγάξει...
 ληστής καὶ μὴ φουστανέλας θαρρῶ πὺς δὲν ταυριάζει.
 Ἐδῶ θαρρεῖς πὺς ἔκαμαν σταυτηρὸν συμβούλιον
 οἱ Λεβαντῖνοι κι' οἱ Ρωμηοὶ τοῦ κράτους τοῦ κλεινοῦ,
 τὰ φράγκικα νὰ μείνουνε γιὰ τοὺς Οὐμπέρο τῶν πόλεων,
 τὸ πάτριόν μας ἔνδομα σ' ἐκεῖνοῦ τοῦ βουνοῦ.

Π. — Τέτοιο κλεφτοβασίλειο νά πάη νά χαθή...
 έμαζες πώς έτάκωσα και κήσομαι σπυριωνάτος;
 τού 'π'ρα τόν κωνδύλ του, τού 'π'ρα τόν σπαθί,
 'π'ρα και τή κασέτο του τή χρυσοκορώνάτο,
 και 'στ'ην έπιθεώρησι τόν έστειλα γυμνό...

Φ. — Κι' αυτό σου τή κατόρθωμα θυμάμαι κι' έξυμνώ,
 κι' άν έρωτηξ, Πανόπουλε, και γι' τόν Ντεληγιάννη,
 θά τραβήξη 'στ'ην Κηρυσιά,
 κι' εκεί μονάχος 'στη δροσιά

λένε πώς νέο πρόγραμμα πολιτικό θά κάνει.

Π. — Όρέ γράφ' τού κέρι του, γράφ' και 'στά γερμάματα.

Φ. — Κι' απ' άλλους νέα θά γραφούν πολιτικά προγράμματα.

Θά φανε ροδοζάχαρι, θά πιούνε και γλυκάνισο,
 και μέ κομψή κορμοστασιά
 θά πάρουν μπάλια τή νησιά,
 Σύρα, Παζούς, Έπτανησο,

τή Ρούμελη και τόν Μωριά κι' όλη τή Θεσσαλία
 νά κάνουν όμιλία

γι' τ'ης μουλούκας τήν φειδώ,
 κι' ίσως περάσουν κι' απ' έδώ

νά 'δούνε τά σιλάγια μας, νά 'δούν τή φυσικήλεια,
 και μάζε ζητήσουν συνδρομή γι' τή Βουλευτικήα.

Π. — Η μάννα των τί 'κούνχει;

Φ. — Ξέρω κι' έγώ, ρέ μίτρο.

Πιάσε με τώρα, λήσταρχε, τόν λήφτικο νά σώρω.

Μά τί σωτήρες!.. άφερή!.. φαλάκρας γι' φανάρια...

τόν νόμο παραιτήσανε και π'νε γι' τή πουργαρία.

Ληστής άπάνω 'στά βουνά... τί πάτριον κι' αυτό!..

νά βλέπηξ τή Ρωμικήο 'στη δόξα σου σκυρτό.

Ληστής άπάνω 'στά βουνά... γεμά σου, βρέ Μουζολίνε...

καλλίτερον έπάγγελμα νομίζω πώς δέν είναι.

Ψάνασαι μέσ 'στ'ων πόλεων τή φλογερή καμίνι,
 π'ξ νά γυρέρης δανεικά, κανέναν δέν σου δίνει,

Κάθε τσιρούτης Σάλλικα τή ράχη του σου στρέφει
 και σου ζητούν ένεύρα και κτημάτα και πράγματα...

είσαι τεμπέλης;... άφωρ'άν κανέναν δέν σε τρέφει...

δουλεύεις σ'άν άνδράποδο;... σου τρέφ' τή μεροκάματα.

Δέν έκτιμούν τού κόπου σου τόν άρθρονον ιδρώτα,

τό κάτω κάτω τ'ης γραφής σου κλέβουν και τήν κότα.

Π'ξ νά 'μιλήσης μέ καλό;... σου κλέβουν και τήν άλλη...

π'ξ νά 'μιλήσης μέ κακό;... σου σπ'νε τή κεράλι.

Ν'σαι κακός σ'έχθροσονται, ν'σαι καλός χειρότερα,

ώς πού κανέναν πρινώ

νά 'βγεις άντάρτης 'στό βουνό,

και 'πίσω σου νά τρέγουνε στρατεύματα και κότερα.

Κέρνα, καμμένη παππαδιά,

κέρνα τάσιμικα παιδιά,

και βάλτε μέσα 'στά κλωδιά

τήν σούτρα μας και τή σφατιά, νά πιούμε και νά φάμε,
 και νά περιφρονήσωμε τόν κόσμο τόν ίναμάε.

'Αχ! πούν' έκείνος ό κιαρής τού Κίτσιου, τού Νταβέλη;...

σε 'κλέσανε, τούς έκλεσανε, μέ 'χόρταινε καρβέλι.

'Αχ! πού τή χρόνια τή χρυσά τ'ης γέννας; τ'η μαχίμου,

πού τούς 'Εγγλέζους 'σφάξαμε 'στό Δήλεσι;... ψυχή μου!

Και τώρα πώς 'μνήσκουμε; πώς καταντήσαμε! έτσι,

νά τρέμας μη κι' ό φούρναρης σου φάη τή γαιουδέτσι;

Παιδιά μ', σ'άν θέλτε λεβεντιά και κλέρταις νά γενήτε

κάθε ληστοσυγγόδιο μαζί μου προσκυνείτε.

Σ'άν θέλτε, μωρές παιδιά, τώρα τή καλοκαιρία

χωρίς παράδες έξοχη και θυμαριών άγέρι,
 πάρτε δίπλα τούς γαρνιέρες κι' έλάτε 'τό λημέρι,
 μαζί μας νά ξεγυάστε κακομοιριάς και λύπαις,
 νά μή σας κόβουν διαγκωνιαξ κορφοί, φύλλοι, σκνίπες,
 μήτε καντάδες Ξαφνιαξ νά σας ζυγν'ξ φωνή,
 μήτε κουνούτρη τρομερά
 μέσα 'στ' αυτός σας λιγερά
 νά ψάλουν τήν τετράρανη και τήν Βυζαντινή.

Τό κράτος χαιρέτησε μέ τούς Καγκελάρους,
 μέ δούλους δούλων κολακας και Σφυρογγοκαλιάρους,
 πού κάθε τούσο, βρέ παιδιά, νά π'ξ εις τήν Εύρώπη;
 και στρώσανε τήν κόπα σας 'ψηλά 'στά κορροβούνια,
 νά 'δ'ητε γάρφαρα νερά, χειμάρασιν κροσταλλίνους,
 νά τρώτε δίχως βούδουλα, χωρίς ραγιέδων τρώμα,
 και 'στό παλαιοσαροχι σας νά γράφατε κι' έκείνους,
 πού ζούνε μέ τή Σύνταγμα και κλέβουν μέ τόν νόμο.

Θέλεις νά μή σε ρέβουνε τή βάσανα κι' ό κόποι
 και δίχως κούλους κι' έξοδα νά π'ξ εις τήν Εύρώπη;
 γίνε ληστοσυγγόδιος μαζί μέ τόν Πανόπουλο
 νά πιάσες κάποιον λιγερό τ'ης μόδας άρχοντοπούλο.

Τότε μέ λύτρα πάγρυσσα φορτώνεις τή κεμέρι σου,
 και 'στάς 'Αρχάς ρωνάεις π'ρις
 και 'στά λουτήρ τού Βιακριτί
 περν'ξ τή καλοκαιρία σου.

Κι' από σολιζα φυγόδοις γυρίζεις Εύρωπαίος

μέ σιχ ίππότου τζόκευ και τ'έντελικαν ίππέας,

και βγαίνεις 'στών περίπατο

γεμάτος μπάριμα-ντόρο,

και κτίζεις σπ'ητι τρίπατο

'στών πρώτη Λεωφόρο.

Και τώρα πού 'χορ'ήσατε μ' έμένα τόν ζευζέκα,
 π'ριν έλθουν τάσπαπάματα κι' άνοιξωμε τσουρέκι,
 'στό μοναστήρι τ'ης Τρυπηξ νά πάμε νά τρωπώσωμε
 κι' εκεί τ'ων αγκυκλώτων μας τή λύτρα νά τασπώσωμε.

Κι' έγώ κατάκαθα ό θνητό
 τόν προσφιλή Συναϊνό.

Τάφο, Πατριδά, σίμωσε παιδίου σου πολυρίλου,
 πού τήν ψυχή του σου σούβρε τή κρυά και τάγέρι,
 τάφο, πού μέξ 'στών Αίγυπτο μέ φοινίκας τού Νείλου
 ξενητεμμένον σου παιδιών τόν στεφανώνει χέρι,
 και δάκρυ τ'ης άγάπης των ώσόν δροσίζε διαμνι
 τή παιδική χαμόγελο ραντίζε τού Κωνσταντή.

Πηγαίνε κόσμος 'πίσω του μέ λυπημένο βήμα,
 κι' όλοι μεγάλοι και μικροί
 γι' τήν άγάπη τήν νεκρή
 τάφο 'στό χώμα σκάβουσε και 'στών καρδιά των μνήμα.

Λοιπόν άντίκρι τ'ης Βουλής τή πρῶην Φρουραρχείον
 εξαγκαντίθη κι' έκαμην λαμπρῶν Σενοδοχείον,
 ατόν 'Αγιον Γεωργιονα μέ κλέραξιν οδόντα
 και μέ κούζινα διαλεκτή κι' άλλα πολλά προσνάτα.
 Βοτάξ ό πασίγνωστος τού κυβερν'ξ κι' όρίζε,
 πού και τή γούστο κληθένος βερέμη τή γιωρίζε.